RETTENS KENDELSE (Anden Udvidede Afdeling)
19. januar 2001 *

I sag T-126/00,

Confederazione generale dell'industria italiana (Confindustria),

Confederazione generale italiana del commercio, del turismo, dei servizi e delle PMI (Confcommercio),

Confartigianato,

Associazione bancaria italiana (ABI),

Rom (Italien),

Associazione nazionale fra le imprese assicuratrici (ANIA), Milano (Italien),

Banco di Napoli SpA, Napoli (Italien),

ved advokaterne A. Pappalardo og M. Merola, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgere,

* Processprog: italiensk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Rozet og V. Di Bucci, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2000/128/EF af 11. maj 1999 om Italiens støtteordning for foranstaltninger til fordel for beskæftigelsen (EFT L 42, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A.W.H. Meij, og dommerne K. Lenaerts, A. Potocki, M. Jaeger og J. Pirrung,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder, retsforhandlinger og parternes påstande

1 Den 11. maj 1999 vedtog Kommissionen beslutning 2000/128/EF om Italiens støtteordning for foranstaltninger til fordel for beskæftigelsen (herefter »den anfægtede beslutning«). Beslutningen blev meddelt den italienske regering den 4. juni 1999 og offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 15. februar 2000 (EFT L 42, s. 1).

2 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 10. maj 2000 har sagsøgerne anlagt sag, i det væsentlige med påstand om annullation af den anfægtede beslutning.

3 I et særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 26. juni 2000 har Kommissionen påstået sagen afvist i henhold til artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement. Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

4 I et processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 4. september 2000 har sagsøgerne fremsat deres bemærkninger til afvisningspåstanden i medfør af procesreglementets artikel 114, stk. 2. Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Afvisningspåstanden tages ikke til følge.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

Parternes argumenter

5 Kommissionen har gjort gældende, at den foreliggende sag er anlagt for sent. Da der ikke er registreret nogen forsinkelse ved distributionen af EF-Tidende af 15. februar 2000, har sagsøgerne ikke overholdt den søgsmålsfrist, der er fastsat i artikel 230, stk. 5, EF, sammenholdt med artikel 101, stk. 1, litra a) og b), og artikel 102, stk. 1 og 2, i Rettens procesreglement, samt artikel 1, tredje led, i bilag II til Domstolens procesreglement, idet de indleverede stævningen til Rettens Justitskontor den 10. maj 2000. Efter Kommissionens opfattelse burde stævningen ifølge disse bestemmelser have været indleveret senest den 9. maj 2000.

6 Kommissionen har tilføjet, at da de ovennævnte bestemmelser ikke er tvetydige, kan sagsøgerne hverken påberåbe sig en undskyldelig fejltagelse, omstændigheder, som ikke kunne forudses, eller force majeure. Følgelig må sagen afvises.

7 Sagsøgerne er derimod af den opfattelse, at den frist på fjorten dage, der er fastsat i artikel 102, stk. 1, i Rettens procesreglement, i det foreliggende tilfælde begyndte at løbe dagen efter offentliggørelsen af den anfægtede beslutning, dvs. den 16. februar 2000 kl. 0.00, ikke den 15. februar ved midnat, som Kommissionen hævder. Fristen på fjorten dage udløb i det sidste sekund af den 29. februar 2000. Den tomånedersfrist, der er fastsat i artikel 230, stk. 5, EF, begyndte derfor at løbe den 1. marts 2000 kl. 0.00 og udløb i det sidste sekund af den 30. april 2000. Forlængelsen af fristen med ti dage under hensyn til afstanden i henhold til artikel 1, tredje led, i bilag II til Domstolens procesreglement for parter, der har deres sædvanlige opholdssted i Italien, begyndte derfor at løbe den 1. maj 2000 kl. 0.00 og udløb i det sidste sekund af den 10. maj 2000. Sagsøgerne slutter heraf, at sagen ikke er anlagt efter udløbet af den fastsatte frist, og at den derfor bør antages til realitetsbehandling.

8 Sagsøgerne har præciseret, at artikel 102, stk. 1, i Rettens procesreglement har skullet sikre tredjemænd, som den pågældende retsakt ikke retter sig til, en frist på fjorten dage efter offentliggørelsen i EF-Tidende, for at de faktisk kan få kendskab til retsakten. Den søgsmålsfrist på to måneder, der er fastsat i EF-traktaten, begynder derfor at løbe umiddelbart efter udløbet af den fjortende dag, idet dagen for offentliggørelsen ikke medregnes i fristen i henhold til reglen om dies a quo non computatur in termino [artikel 101, stk. 1, litra a), i Rettens procesreglement].

9 Til støtte for deres opfattelse har sagsøgerne også henvist til artikel 3, stk. 1, andet punktum, og stk. 2, litra c), i Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1182/71 af 3. juni 1971 om fastsættelse af regler om tidsfrister, datoer og tidspunkter (EFT 1971 II, s. 311), hvorefter en frist udtrykt i uger, måneder eller år begynder at løbe ved begyndelsen af den første dag, efter at begivenheden er indtruffet, og udløber med udgangen af den sidste time på den dag i den sidste

uge, sidste måned eller det sidste år, som har den samme benævnelse eller talangivelse som den dag, der indleder fristen. De har endvidere henvist til artikel 10, stk. 1, første afsnit, i Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med virksomhedssammenslutninger (EFT L 395, s. 1), og artikel 7, stk. 4, i Kommissionens forordning (EF) nr. 447/98 af 1. marts 1998 om anmeldelser, frister og udtalelser i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 (EFT L 61, s. 1). Ifølge sagsøgerne må disse bestemmelser anvendes analogt for at nå frem til en sammenhængende fortolkning af de processuelle bestemmelser, der direkte er relevante i den foreliggende sag.

10 Subsidiært har sagsøgerne gjort gældende, at deres søgsmål — hvis det af Kommissionen forfægtede synspunkt tiltrædes — alligevel må antages til realitetsbehandling, da den fejl, der er begået ved beregningen af fristerne, må betegnes som undskyldelig på grund af de mange omstændigheder, som taler for deres måde at beregne søgsmålsfristerne på, og usikkerheden om, hvordan bestemmelserne om beregningen af de nævnte frister konkret skal anvendes i den foreliggende sag.

Rettens bemærkninger

11 I henhold til artikel 111 i Rettens procesreglement kan Retten, når det er åbenbart, at en sag må afvises, uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse. Retten finder, at den foreliggende sag er tilstrækkeligt oplyst af processkrifterne til, at den kan træffe afgørelse om, hvorvidt sagen skal antages til realitetsbehandling, uden at fortsætte sagens behandling.

12 Med hensyn til den foreliggende sag, hvor der er tale om et søgsmål anlagt til prøvelse af en retsakt, der er offentliggjort i EF-Tidende den 15. februar 2000, bemærkes for det første, at det af artikel 102, stk. 1, i Rettens procesreglement fremgår, at »når fristen for anlæggelse af søgsmål til prøvelse af en institutions

retsakter begynder at løbe fra tidspunktet for offentliggørelsen af retsakten, regnes fristen i overensstemmelse med artikel 101, stk. 1, litra a), fra udløbet af fjortendedagen efter datoen for offentliggørelsen af retsakten i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*«.

13 For det andet fremgår det af procesreglementets artikel 101, stk. 1, at de procesfrister, som er fastsat bl.a. i EF-traktaten og procesreglementet, beregnes således, at den dag, hvor den begivenhed, fra hvilken procesfristerne regnes, indtræffer, ikke medregnes, og at de udløber ved udgangen af den dag, der i fristens sidste måned, hvis fristen er udtrykt i måneder, er samme dag i måneden som den dag, hvor den begivenhed er indtruffet, fra hvilken fristerne skal regnes.

14 Som Domstolen har fastslået i dommen af 15. januar 1987 (sag 152/85, Misset mod Rådet, Sml. s. 223, præmis 7), skal en sådan bestemmelse, hvorefter dagen for den handling, hvorfra fristen løber, ikke medregnes ved beregningen af søgsmålsfristerne, sikre, at alle interesserede parter kan udnytte fristerne fuldt ud. Domstolen sluttede heraf, at »fristen først begynder at løbe ved udløbet af dagen for meddelelsen«, og det tidspunkt på dagen, hvor den omhandlede akt er meddelt, er uden betydning.

15 Det må antages, at dette ræsonnement også gælder for fortolkningen af artikel 102, stk. 1, i Rettens procesreglement for så vidt angår den søgsmålsfrist, som begynder at løbe fra offentliggørelsen af retsakten. I denne bestemmelse er det omhyggeligt præciseret, at denne søgsmålsfrist i overensstemmelse med procesreglementets artikel 101, stk. 1, litra a), skal regnes »fra udløbet af fjortendedagen efter datoen for offentliggørelsen«. Efter procesreglementets artikel 102, stk. 1, får sagsøgeren altså fjorten hele dage ud over den normale søgsmålsfrist på to måneder, og den dag, fristen regnes fra, udsættes derfor til fjortendedagen efter datoen for offentliggørelsen af den pågældende retsakt.

16 Da der i den foreliggende sag er tale om den søgsmålsfrist på to måneder, der er fastsat i artikel 230, stk. 5, EF, udsættes den dag, fristen regnes fra, således fra den 15. til den 29. februar 2000, hvilket giver sagsøgerne en yderligere frist på fjorten hele dage, herunder den 29. februar 2000 indtil midnat.

17 I medfør af artikel 101, stk. 1, litra b), i Rettens procesreglement, hvorefter en frist, der er udtrykt i måneder, udløber ved udgangen af den dag, der i fristens sidste måned er samme dag i måneden som den dag, fristen regnes fra, udløb denne søgsmålsfrist ved udgangen af den 29. april 2000.

18 Den omstændighed, at denne dag var en lørdag, medførte ikke, at fristens udløb i medfør af artikel 101, stk. 2, første afsnit, blev udskudt til udgangen af den følgende hverdag. Da alle sagsøgerne har hjemsted i Italien, blev søgsmålsfristen nemlig forlænget med 10 dage under hensyn til afstanden i medfør af artikel 102, stk. 2, i Rettens procesreglement, sammenholdt med artikel 1, tredje led, i bilag II til Domstolens procesreglement. Som Domstolen fastslog i kendelse af 15. maj 1991 (sag C-122/90, Emsland-Stärke mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 9), finder artikel 101, stk. 2, første afsnit, i Rettens procesreglement alene anvendelse i det tilfælde, hvor den samlede frist, inklusive afstandsfristen, udløber på en lørdag, søndag eller lovbestemt fri- eller helligdag (jf. også Rettens kendelse af 20.11.1997, sag T-85/97, Horeca-Wallonie mod Kommissionen, Sml. II, s. 2113, præmis 25 og 26). I den foreliggende sag udløb den samlede frist for anlæggelse af sagen, inklusive afstandsfristen på 10 dage, tirsdag den 9. maj 2000 ved midnat, idet den dag ikke er opført på listen over lovbestemte fri- og helligdage i artikel 1 i bilag I til Domstolens procesreglement, som gælder ved Retten i medfør af artikel 101, stk. 2, andet afsnit, i Rettens procesreglement.

19 Heraf følger, at sagen, som er anlagt den 10. maj 2000, er anlagt for sent.

20 For så vidt som sagsøgerne har bestridt, at sagen er anlagt for sent, og har påberåbt sig en analog anvendelse af forordning nr. 1182/71, nr. 4064/89 og nr. 447/98, bemærkes blot, at bestemmelserne om søgsmålsfristen er udtømmende og gør det muligt at fastlægge såvel det tidspunkt, hvor fristen begynder at løbe, som tidspunktet for fristens udløb, således at der ikke opstår spørgsmål om en analog anvendelse af de nævnte forordninger (jf. i denne retning dommen i sagen Misset mod Rådet, præmis 10).

21 For så vidt som sagsøgerne endvidere har gjort gældende, at der foreligger en undskyldelig fejltagelse, bemærkes, at det følger af Domstolens faste praksis, at en streng overholdelse af fællesskabsbestemmelserne vedrørende procesfrister er i overensstemmelse med hensynet til retssikkerheden og nødvendigheden af at undgå enhver forskelsbehandling eller vilkårlighed i retsplejen (dommen i sagen Misset mod Rådet, præmis 11). Bestemmelserne om de frister, der finder anvendelse i den foreliggende sag, frembyder ikke særlige vanskeligheder med hensyn til fortolkningen, og det kan derfor ikke tiltrædes, at der foreligger en undskyldelig fejltagelse fra sagsøgernes side, som kan begrunde en undtagelse fra den strenge overholdelse af bestemmelserne.

22 Endelig har sagsøgerne hverken godtgjort eller blot påberåbt sig, at der foreligger omstændigheder, som ikke kunne forudses, eller force majeure, således at Retten kunne fravige den omhandlede frist i henhold til artikel 42, stk. 2, i statutten for EF-Domstolen, som i medfør af statuttens artikel 46 finder anvendelse på rettergangsmåden ved Retten.

23 Efter det således anførte er det åbenbart, at sagen må afvises.

24 Under disse omstændigheder er det ikke længere nødvendigt at træffe afgørelse om den begæring om intervention, som blev indgivet den 9. oktober 2000, bl.a. af Federazione associazioni imprese distribuzione.

Sagens omkostninger

25 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, bør de i overensstemmelse med Kommissionens påstande pålægges at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Anden Udvidede Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgerne betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 19. januar 2001.

H. Jung

Justitssekretær

A.W.H. Meij

Afdelingsformand